

# LIBRIS

We know  
books

Colecția Roman

Lector: Nicoleta Arsenie  
Tehnoredactor: Carmen Dumitrescu  
Coperta: Florin Afloarei

Editura EUROPRESS GROUP  
O.P. 22, C.P. 113, București, 014780  
Tel./Fax.: 021-2125692; Tel.: 021-3106618

Comenzi carte prin poștă:  
Tel.: 021-2125692

E-mail: office@europress.ro  
www.europress.ro

© Editura EuroPress Group

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României  
BURJA, DIANA

Asasinul de fluturi / Diana Burja. - București : EuroPress Group,  
2024

ISBN 978-606-668-311-1

821.135.1

Diana Burja

# Asasinul de fluturi

  
EuroPress  
GROUP  
București, 2024

grup numit Asasinii. Și nici că acum ei sunt doar niște adolescenți în pragul maturizării.

Uneori mă gândesc că toate astea i se datorau Zeldei. Chiar dacă ne trădase, am ajuns să nu o mai învinovățesc, probabil și eu aș fi procedat la fel pentru cineva drag. Mă întrebam pe unde ar mai putea fi această femeie misterioasă. Oare s-a întors la cabana ei în pădurea de lângă Punctul Mort, ajuns acum doar urma unui fost bazin? Ei bine, dacă nu ar fi fost ea, prima care a reușit să se opună forței hipnotice a fluturelui, cea care a avut curajul și inițiativa de a se împotrivi supunerii și atitudinii de nepăsare, toți am fi ajuns doar alte marionete. Și ea era o adevărată eroină!

Deși nimeni nu știa toate aceste aventuri pline de obstacole, toate aceste secrete și toți oamenii din spatele revenirii la normal, toată lumea știa că cei cu șuvițe albe sunt supraviețuitori ai fluturilor.

## Cuprins

Capitolul 1. Fugim de-acasă.....	5
Capitolul 2. Punctul Mort.....	13
Capitolul 3. Nebuna Zelda Del' Arise .....	18
Capitolul 4. Cei 5 Asasini .....	35
Capitolul 5. Sabia.....	53
Capitolul 6. Târgul Meriboon .....	60
Capitolul 7. Un nou început orb pe jumătate .....	76
Capitolul 8. Umbre și fluturi .....	88
Capitolul 9. Secrete.....	109
Capitolul 10. Fugari.....	122
Capitolul 11. Paraziți suntem toți .....	128
Capitolul 12. Lumina.....	140
Capitolul 13. Bărbatul de coșmar .....	146
Capitolul 14. Floare la ureche .....	153
Capitolul 15. Groapa de gunoi.....	163
Capitolul 16. Ochi pentru ochi, mână pentru mână .....	181
Capitolul 17. Masacrul fluturilor .....	189
Capitolul 18. Fluturii diamantului .....	194
Capitolul 19. Nume contra renume.....	202
Capitolul 20. Viața post-Darkwin .....	210

Sunt Burja Diana, momentan elevă la liceu, însă cartea pe care o țineți în mână a fost scrisă când aveam 15 ani.

De când eram mică am fost determinată să creez, iar cu timpul scrisul a devenit pasiunea mea. Am participat la numeroase concursuri de scriere literară, am fost publicată în reviste, am câștigat premii, însă abia acum simt că debutez.

Sunt fascinată de tot ce înseamnă mister, detalii sau impact, iar aceste cuvinte cred că mă reprezintă și sper să le regăsiți și în carte, întrucât am lăsat o parte din mine acolo.

## Capitolul 1

### Fugim de-acasă

**E**ra o noapte neagră. Prea neagră, chiar și pentru o noapte. Cerul nu mai avea stele și luna fusese ștearsă cu buretele. Toate erau captive în plasa fumului asemenea unor pești neștiutori. În schimb, pământul de dedesubt vuia de țipete. Orașelul era bine luminat de focul ce înghițea pe oricine și orice îi stătea în cale. Cenușa cădea peste clădirile distruse ca o zăpadă gri.

Geamul de la care priveam avea câteva găuri în el, așa că puteam să simt mirosul de ars de afară. Din clădirea din față nu toți oamenii au reușit să scape. Mai erau câțiva blocați înăuntru din cauză că molozul căzuse pe singura ieșire. Mai erau ferestrele, desigur, dar, cum clădirile de aici sunt destul de joase, cele de la parter și de la etajul unu aveau grilaj. Cei ce au încercat să sară de la etajul doi..., ei bine, pot să spun doar că doi au scăpat, al treilea căzând strâmb. Cred că își fracturase o parte a piciorului pentru că nu se mai putea ridica.

Dintr-odată, s-a auzit târșăitul unor roți pe pavajul distrus. Sunetul se deslușea din ce în ce mai tare și, înainte să intre în cadrul geamului persoana care făcea

zgomotul respectiv, un cling răsună după ce roțile parcă au sărit peste ceva. O femeie cu păr lung și roșu, ușor ondulat, ca al unei sirene, și-a făcut apariția. Purta o armură în tonuri variate de gri, zimțată precum niște straturi de solzi neobișnuiți. Avea o mână normală, însă cea dreaptă îți atrăgea atenția, întrucât se termina cu un fel de tun. Sunetul provenea de la faptul că nu avea tălpi, ci două roți uriașe atașate de glezne.

M-am ghemuit sub pervaz, dar nu am putut să rezist curiozității, așa că m-am ridicat doar cât să văd puțin din ce se întâmpla. Femeia s-a apropiat de blocul cu captivi, a stat puțin pe gânduri, părând nehotărâtă, însă momentul a trecut ca luat de vânt, și-a ridicat mâna dreaptă și o lumină aurie a ieșit din capătul tunului.

Ceva a țâșnit din el și femeia și-a legănat brațul lent, astfel încât întreaga clădire, sau ce a mai rămas din ea, să fie acoperită de un fel de mazăgă neobișnuită, foarte asemănătoare cu mierea, și ca textură, și în ce privește culoarea. Se auzeau și mai multe țipete care acopereau răsul răutăcios al femeii. Prin crăpăturile geamului puteam distinge un sunet ușor ca sfârâitul unui ou în tigaie. Din mazăgă au început să iasă dâre de fum și bule de aer. Zidurile distruse au dispărut în timp ce mierea stranie se prelingea până jos. Era un fel de lavă, dar mai gălbinoasă. Mi-am ferit privirea.

— Faylla, ești gata? a întrebat o voce din bucătărie.

Mama a ieșit din camera de alături cu două sacoșe unuroase în care a pus mâncarea pe care o mai aveam în frigider. S-a uitat la grămada de lavă ca mierea, care încă mai bolborosea, și i se putea citi durerea în ochi. Acolo a locuit o frizeriță, bună prietenă a ei, și nu știam dacă scăpase înainte ca femeia cu părul roșu să apară. Momentul de șoc și tristețe a dispărut rapid, înlocuit de determinare.

— Hank! Ai găsit cortul ăla? l-a întrebat mama pe tata, care cotrobăia prin debara.

— Stai...Aha, aici era! Abigail, să știi că debaraua asta este ca Triunghiul Bermudelor, dacă lăsăm ceva acolo dispare și...

— Da, da, hai să plecăm odată! am strigat.

Nu aveam timp de glume. Trebuia să ieșim cât mai repede din bloc. Am mai aruncat o privire pe fereastră ca să mă asigur că femeia cu tun nu mai era prin preajmă și am răsuflat ușurată când nu am zărit-o, cât de ușurată mă puteam simți în situația de față. Mi-am luat ghiozdanul pregătit mai devreme în care pusesem câteva haine și strictul necesar.

Am ieșit cu toții din apartament și am luat-o pe scări deoarece liftul era distrus, se prăbușise la subsol. Am apucat să coborâm un etaj, când toată clădirea a început să tremure. Orice s-ar fi apropiat de noi era foarte mare. Se auzeau scârțâieli, semn că era un robot. După un timp, pământul s-a oprit din zdruncinat și am auzit un vuiet și câteva pocnituri, apoi un laser roșu a trecut prin pereți și a început să se plimbe dintr-o parte într-alta. Prin crăpăturile formate, am reușit să zăresc o carcasă ca de OZN cu un cerc roșu în mijloc de unde ieșea raza.

Ne-am grăbit să coborâm, cu laserul ițindu-se ici și colo, împrăștiind tencuială și bucăți de pietre. O bucată din scările de mai sus s-a prăbușit peste niște trepte de jos, luând cu ea mai mult de jumătate din acestea. Tata ne-a oprit când a auzit sunetele și vuietele de la etaj. Mama a căzut în genunchi și, ca să nu se ducă și mai mult în față și să se rănească mai rău, am apucat-o de mijloc, iar tata a ajutat-o să se ridice.

Laserul ne tot dădea târcoale și trebuia să ne aplecăm, să ne dăm la o parte sau să sărim. Semăna cu un joc, nu? Ei bine, nu te distrezi când știi că poți fi tăiat

în două dacă nu participi. Nu puteam să rămânem aici, trebuia să ajungem afară. Laserul putea oricând să taie scările din spatele nostru și s-ar fi zis cu noi. Singura idee care mi-a venit în minte era foarte riscantă, dar părea și singura cale de scăpare.

— Trebuie să sărim! am zis încet, doar pentru mine, iar mama a trebuit să întrebe:

— Ce-ai spus, scumpo?

— Trebuie să sărim! am repetat.

— Ai înnebunit?! a strigat tata ca ars. M-oi fi antrenat eu vara trecută la alergat, dar nu pot să sar până acolo, distanța e...

— Știu! am intervenit cu hotărâre, în timp ce mă ghemuiam sub raza laser. Dar chiar trebuie să o facem! Aveți vreo idee mai bună? am întrebat ironic, dar aș fi vrut să aibă.

— Faylla, eu nu sunt în stare... nici nu cred... „că vom supraviețui”!

Nu era nevoie să o spună, mi-am dat seama.

— N-avem timp de morală! Măcar nu vom sta degeaba. Dacă reușim, vom fi cu un pas mai aproape de Punctul Mort.

Părinții mei s-au uitat unul la altul cu incertitudine, însă eu nu am mai așteptat. Aveau nevoie de un exemplu pozitiv. Mi-am luat avânt și am pornit tare spre buza hăului. Când picioarele mele s-au dezlipit de pământ, m-a cuprins panica în ghearele ei reci și fierbinți în același timp. „Ce a fost în capul meu?” Practic, mă aruncasem singură în groapă. Din cauza golului în stomac, tot corpul meu s-a încordat și dacă nu aș fi fost în aer probabil aș fi dat afară tot ce mâncasem, ceea ce nu era mult. Mama și tata mă strigau, dar nu mai conta.

Ca din senin, m-am izbit de ceva solid. Era platforma dintre etaje. Am alunecat pentru că nu eram pregătită

de impact, dar m-am prins cu mâinile de marginea aspră și m-am ridicat înapoi pe micul platou. Nu-mi venea să cred că am reușit. Chiar reușisem! Am privit în spate și i-am văzut pe părinții mei cum se uitau cu mirare și ușurare la mine și s-au desprins și ei de ciment. Au aterizat lângă mine cu un bufnet puternic. S-au uitat unul la altul zâmbind și ne-am ridicat cu toții cu răsuflarea întretăiată.

Nu aveam timp să sărbătorim, de asta amintindu-ne laserul care a lovit din nou la câțiva centimetri de brațul meu. Alergam din nou în jos, dar nu mai aveam mult, 2-3 etaje. Laserul a continuat să ne urmărească și chiar înainte să ieșim din bloc tata a căzut la pământ. A strâns din dinți, ținând palma peste brațul drept.

— Vai de mine! Te-a nimerit, nu-i așa? a strigat mama, ingenunchind lângă el.

Am dus mâna la gură când i-a dat palma la o parte. Rana arăta destul de rău. În jurul ei era piele arsă ca foile unei cărți trecute prin foc. De fapt, toată rana era înnegrită și sângele picura cu funingine.

— E în regulă, doar m-a atins! a zis tata ca s-o liniștească pe mama.

Aveam câteva bandaje în ghiozdan, așa că i-am dat mamei un sul. Nu aveam dezinfectant sau spirt, dar pusesem o sticlă de whisky care a stat ceva în bibliotecă. Mă gândisem că vom avea nevoie de ele și am avut dreptate. Mama a turnat puțină tărie peste tăietură și tata a făcut o grimasă. Apoi, a înfășurat fașa strâns pe braț, legându-se din când în când din calea laserului. L-am ajutat să se ridice, iar tata răspundea în mod repetat că poate alerga, că nu au legătură picioarele cu mâna, la nenumăratele întrebări ale mamei.

Când am ieșit în aerul îmbibat cu fum, mi-am întors ușor capul ca să văd mai bine robotul și am constatat că

acea carcasă ca de OZN nu plutea, ci era atașată de mai multe picioare precum cele ale unui păianjen. După ce probabil a scanat clădirea, s-a întors cu carcasa și apoi cu restul corpului în direcția noastră.

Noi intraserăm deja în coloana de oameni ce fugeau pe străduța îngustă. Săream peste tot felul de bucăți de pereți sau stâlpi de curent căzuți și treceam peste trupuri neînsuflețite, lucru care te lovea ca o sulită, dar nu te mai gândești la nimic când propria viața este în pericol.

Am trecut pe lângă locuri atât de bine cunoscute în trecut, cum ar fi cofetăria în care mă adunam cu colegii după școală, cinematograful cu cel mai bun sos pentru doritos sau librăria plină cu romane și mărunțișuri. Acum toate zăceau ca niște schelete a ceea ce au fost.

Când am trecut pe lângă anticariat, un junghi de îngrijorare m-a străfulgerat în piept. În vacanța de vară, când eram mai mică, mama obișnuia să mă lase aici toată ziua. Proprietarul era un om în vârstă, dar foarte amuzant. Deși mama îl plătea ca să stea cu mine când mergea la muncă, mereu aveam impresia că îi făcea plăcere să își petreacă timpul cu mine. El m-a învățat să joc șah sau să desenez cu penițe de diferite mărimi, îmi zicea povești interesante despre mașina de scris, iar la prânz mergeam să mâncăm supe sau plăcinte cu brânză. Avea și un nume haios, Mike Almond, dar eu îi spuneam pe atunci Anticarie.

Deși clădirea era doar pârjolită pentru moment, tot îmi era teamă că nu a putut să iasă de acolo la timp. Aveam să aflu odată ce ajungeam la adăpost.

De nicăieri, un trident uriaș s-a înfipt în pământ, străpungând câțiva oameni, smulgându-mă din ceața gândurilor. Avea modele frumoase, dar pentru mine erau hidoase. Modelul arăta ca niște alge unduindu-se

ca în curentul valurilor, însă nu exprimau finețe, ci duritate. Apoi, hârâind și pufâind, a apărut și cel care l-a aruncat. Din fumul cu miros de benzină pe care îl producea, a apărut un ciot de metal, apoi un alt ciot continuat de un trident identic cu cel azvârlit. Într-un final, s-a ivit cu totul. Arăta ca un robot de jucărie, dar gigantic, cu luminițe clipocind peste tot, și mergea pe roți cu șenile. Nu avea cercuri pe post de ochi, doar un geam mare, în formă de dreptunghi. Mașinăria s-a oprit, iar lanțul de care era legat tridentul de ciot a început să fie tras și arma s-a reunit cu brațul de metal. Robotul și-a întors capul în formă de cuptor cu microunde și și-a îndreptat mâna cu trident într-acolo.

M-am oprit și i-am urmărit direcția. Pe o platformă formată de o bucată mare de perete căzut stăteau îmbrățișați doi copii, un băiat și o fată, paralizați de frică. Știau că ar fi fost mai simplu să înaintez și să profit de distragere, dar nici nu mi-a trecut prin minte să îi las acolo.

Am pornit cu o viteză de care nici eu nu mă știam în stare și am sărit, ajungând lângă platformă. Odată aflată lângă cei doi, i-am tras violent într-o parte și i-am acoperit stând cu spatele la tridentul ce ne ratase la câțiva centimetri și aproape rupsese bucata de zid în două. I-am luat de mână și i-am târât după mine. Nu cred că înțeleseseră ce s-a întâmplat, a fost mult prea brusc.

— Unde vă sunt părinții? Cum arată? m-am răstit la ei, iar fetița, a cărei rochiță de vară era făcută ferfeniță și care avea obrazul brăzdat de o zgârietură lungă, până la nas, s-a uitat la mine cu ochi speriați.

Când am ajuns înapoi în curentul de oameni, băiețelul a luat-o de mână pe fetiță, cel mai probabil sora lui fiindcă semănau destul de mult, și mi-a zis ferm:

— Îi găsim noi! Și s-au amestecat în mulțime.

Am mărit pasul și am început să mă uit în toate părțile în căutarea mamei și tatei. I-am găsit ușor deoarece se opriseră la marginea torentului de supraviețuitori.

— Unde ai fost? au strigat simultan când m-au văzut venind.

— Nu contează! nu mai puteam să respir și am spus printre găfâieli. Cât mai e până la Punctul Mort? i-am întrebat, dar n-am primit vreun răspuns.

## Capitolul 2

### Punctul Mort

Am scăpat din orășel, dar greul nu trecuse încă. Cu toții ne mișcam încet, nu neapărat din precauție, ci din cauza oboselii. Pe lângă broboanele de sudoare, pe fețele câtorva se târau lacrimi. Pierdusem și aici, într-o secundă, cinci oameni care au căzut în râpa ce s-a surpat sub noi. Asta m-a făcut să fiu mai atentă unde puneam piciorul pe poteca îngustă și denivelată ce urca spre vârfurile munților. Spre siguranță.

Nu știu la ce m-am așteptat să văd, dar cu siguranță nu mă gândeam că salvarea noastră arăta ca un bol cio-bit. Punctul Mort era o cadă bizară, săpată în munte și care avea o fisură prin care am intrat noi. Aici, cândva, fusese un lac, însă era foarte greu accesibil, așa că oamenii s-au hotărât să spargă bazinul, iar apa a curs șuvoi în lacul aproape sec de mai jos. Căldarea era împrejmuțită de pădurea de conifere și, deși exista riscul inundației, nu aveam de ales.

Desigur, puteau să se strecoare pe aici și monștrii ce ne-au atacat, însă, nu se știe de ce, creaturile începeau să strige când se apropiau de acest Punct și se

îndepărtau mâncând pământul. Nu era un strigăt de furie sau menit să intimideze. Era unul de durere. De aceea, Punctul Mort era singurul loc în care ne puteam refugia.

Deja erau mulți oameni acolo care aveau corturile instalate. Nimeni nu stătea pe loc, fugind din cort în cort cu bandaje în mâini sau punând mai multe alimente în cutii aproape putrezite de lemn. I-am ajutat pe ai mei să monteze cortul, dar nu mă prea puteam mișca, mă simțeam ca făcută din ciment. M-am așezat jos, însă m-am ridicat imediat, strigând surprinsă când m-am înțepat în ceva. M-am întors și am observat că m-am pus pe un ciob de sticlă. L-am ridicat și l-am analizat puțin. Am început să disting niște piciorușe, doi ochișori negri... un fluture, dar unul din metal. Nu era strivit, părea intact, dar nu funcționa.

Apoi, am realizat că peste tot erau întinse aripioare robotizate, inerte. M-am uitat în sus, auzind un bâzâit, și am zărit un fluture ca cel pe care îl țineam în mână zburând pe deasupra noastră. Aventura lui nu a durat mult, începând să iasă din el scânteii, și în scurt timp s-a prăbușit ca electrocutat lângă ceilalți.

Straniu... foarte straniu...

Încă țineam fluturele în mână când m-am întors în centrul populat de corturi. Atunci l-am zărit. Am alergat spre el cât de repede am putut. Stătea pe un bolovan și părea mai bătrân decât acum câteva săptămâni, înainte de măcel. Fusesem la micul lui magazin să cumpăr o carte de poezii mucegăită, dar foarte interesantă. Când am ajuns mai aproape, am văzut că vorbea cu cei doi copii pe care i-am salvat de trident.

— Anticarie! l-am strigat cu porecla pe care i-am dat-o în copilărie, ca să mă recunoască imediat.

A ridicat capul surprins și mi-a zâmbit cu nespusă fericire. Și micuții s-au întors spre mine, însă obrajii lor murdăriți de funingine aveau dăre de lacrimi.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat îngrijorată.

— Tata e rănit... și sângerează mult, a spus fetița printre sughituri. Bunicule, o să fie bine, nu?

— Ah, cu siguranță, cum să nu! Dar nu mai pune întrebări prostesti, May, da?

Doar că părea că încerca să se convingă și pe el, mângâind absent bucelele blonde. Nu știam că are familie. Mereu mi-l imaginasem singuratic, ceva din trecut, laolaltă cu obiectele din anticariatul înghesuit.

— Faylla, ți-am văzut părinții, sunt în cort, ajută. Mă bucur că ești bine!

Am zâmbit.

— Și eu mă bucur... am văzut magazinul dumneavoastră și am crezut că ați rămas captiv sub dărâmături...

Bătrânul flutură din mână ca să alunge gândul. Mi-a aruncat o privire acuzatoare, probabil observând cum am trecut de la informal la formal. Mi-am adus și eu aminte că nu mai am vârsta nepoților lui. Nici copiii, nici eu nu am adus vorba de robotul cu trident, avea destule pe cap.

Deși știam ce răspuns avea să îmi dea la întrebarea ce urma, tot am pus-o:

— Am văzut astăzi multe lucruri bizare, aveți idee ce e cu fluturii aceștia? Și am deschis palma cu mașinăria cu piciorușele în sus.

— I-am văzut și eu, dar nu știu exact ce sunt. Teoria mea este că au fost trimiși aici de aceeași „bestie”, pentru că om nu-l pot numi, dar totuși numai un om s-ar putea gândi la astfel de nenorociri, ca și ceilalți roboți deoarece... poate vor să ne spioneze.

Recunoșteam că nu mă gândisem la asta, dar era totuși ceva ce nu se lega.

— Dar dacă ajung aici, se dezactivează. De ce cel care i-a creat nu schimbă ceva, când vede că se irolesc? Iar dacă ar fi să rănească pe cineva, nu prea văd cum ar putea s-o facă.

S-a gândit puțin, rotindu-și pe deget o șuviță din barba lungă, precum cea a unui duh dintr-o lampă.

— Cred că ai citit „Soare cu dinți”, doar era prin biblioteca din anticariat și tu cotrobăiai pe acolo ca un soricel înfometat de cuvinte.

— Mda, îmi aduc aminte. Mica poveste a inocenței care te poate răni. Hmm, poate că sunt o armă, însă nu una prea importantă, din moment ce nimănui nu-i pasă dacă ajung să „moară” aici.

Anticarul a dat din umeri. May mi-a luat fluturile din mână și și l-a prins în păr, zâmbindu-mi apoi adorabil. Fratele ei a stat tăcut tot timpul, făcându-și de lucru cu un băț în nămol, având grijă să nu-l scape din ochi pe bunicul său. Privirea lui era neliniștitoare. Cu toate acestea, amândoi au sărit în picioare când o femeie tânără, dar cu cearcăne la ochi a ieșit din cortul de alături. Era mai mult ca sigur mama lor.

— Cum e tata, cum e tata? a întrebat agitat băiatul, retrezit din starea plină de scepticism de mai devreme.

— E mai bine, doar doarme puțin, are nevoie de odihnă! și băiatul i-a îmbrățișat rochia mânjită cu sânge uscat. Apoi, s-a întors spre bătrân: E în afara oricărui risc, doar să nu se infecteze! iar bunicul a răsuflet ușurat.

Și ai mei au ieșit din cort, cu zâmbete obosite pe buze. Stătusem afară, ca o lașă, alături de doi copii plângând. Ironia face că îmi e frică de sânge. Mă trece un fior numai când mă gândesc la un deget înțepat într-un ac

de cusut. Nu de puține ori mi s-a făcut rău pe drum, dar să spunem că m-am mai obișnuit cu ideea. Din păcate, acesta era doar începutul: viitorul se arăta roșiatic.

— Sunt lihnită! a strigat mama, care se întindea amorțită ca un atlet înainte de maraton.

Ne-am îndreptat spre noua noastră căsuță din pânză verde aflată lângă marginea stâncoasă a pădurii ca să mâncăm câte o porție mică de terci apos și fără gust. Am auzit o ciocănitore ce bătea neobosit în lemn și m-am întors să mă uit la pădure. Sunt niște creaturi tare simpatice și speram că avea să-mi aducă un surâs pe fața încordată. În schimb, am văzut altceva.

Sunt sigură că nu a fost doar un joc al luminii sau vreo bucată de cer ivindu-se printre crenguțe și frunze, pentru că ochii de un albastru limpede ca apa de ploaie au clipit. Ochii mă fixau pe mine și eu îi fixam pe ei. Aparțineau unei persoane, nu unui animal. Nu îndrăzneam să clipecesc ca să nu dispară. Voiam să mă apropii...

— Faylla, de ce stai acolo? l-am auzit pe tata strigând și mi-am întors din instinct capul spre el.

Fir-ar! Când am mai aruncat o privire spre copaci, ochii nu mai erau acolo, așa cum mă temusem. Dar nu am încetat să mă gândesc la ei.